

Sygn. akt V KK 645/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **O. K. (O. K.)**,
skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 września 2022 r.,
w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt II AKa 164/20,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt III K 57/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt III K 57/20, O. K. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 8 lat pozbawienia wolności (pkt 1) oraz czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2). Jednostkowe kary pozbawienia wolności zostały połączone i jako karę łączną wymierzono mu karę 8 lat pozbawienia wolności (pkt 3). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie zaliczenia na poczet kary okresu rzeczywistego

pozbawienia wolności w sprawie (pkt 4), przepadku dowodu rzeczowego (pkt 5), zwrotu dowodów rzeczowych (pkt 6) i kosztów sądowych (pkt 7).

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny w Poznaniu, wyrokiem z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt II AKa 164/20, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (pkt I). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych (pkt II).

Kasację od powyższego prawomocnego wyroku wniosła obrońca skazanego, zaskarżając go w całości i zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 523 § 3 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., polegającą na „zaniechaniu dostrzeżenia przez Sąd odwoławczy przesłanek do zasięgnięcia opinii fachowej biegłego psychiatry i psychologa na okoliczność stanu psychicznego skazanego O. K. w chwili popełnienia czynu, w tym zaniechaniu wyjaśnieniu czy skazany działał w warunkach prostego upojenia alkoholowego, czy też jego stan można określić jako upojenie patologiczne, którego skutki winny być oceniane w odmienny sposób aniżeli wynika to z oceny dokonanej przez Sądy obu instancji, przy czym za przeprowadzeniem opinii psychiatrycznej i psychologicznej przemawiał fakt, że skazany także w przeszłości nadużywał alkoholu a jego stan psychiczny i podejmowane reakcje relacjonowane przez świadków zdarzenia uznać należy za odbiegające od normy, nawet jeśli weźmie się pod uwagę ilość wypitego alkoholu”. Obrońca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego, a ewentualnie uchylenie obu wydanych w sprawie wyroków oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania według właściwości rzeczowej sądu.

Na pierwszej stronie pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań-Grunwald wniósł o „oddalenie kasacji obrońcy”, nie wskazując na jej oczywistą bezzasadność. Natomiast na ostatniej, szóstej stronie odpowiedzi na kasację prokurator już wyraźnie dwukrotnie wskazał na oczywistą bezzasadność kasacji, chociaż w ostatnim zdaniu, z pewnością przez pomyłkę, wniósł „o uznanie apelacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie”. Mając na względzie treść ostatniej strony odpowiedzi na kasację Sąd Najwyższy uznał, że prokurator sformułował jednak wniosek o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zdaniem skarżącej w sprawie doszło do rażącego naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. z powodu nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłych na okoliczność stanu psychicznego skazanego w chwili popełnienia czynu zabronionego. W szczególności obrońca podkreśla, że nie ustalono, czy skazany nie działał w warunkach patologicznego upojenia alkoholowego. Jak wskazuje się w kasacji, „skoro powyższy brak postępowania nie został dostrzeżony ani na etapie postępowania przygotowawczego, ani na etapie postępowania jurysdykcyjnego przez Sąd meriti, to powyższe obciążało Sąd Apelacyjny, tym bardziej, że w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Odwoławczego poczyniono rozważania własne na temat konsekwencji działania alkoholu na organizm człowieka [...]”

Jedyny zarzut postawiony w kasacji jest oczywiście bezzasadny, wręcz niezrozumiały. To, co napisano w kasacji stoi w sprzeczności z zawartością akt sprawy. Ich analiza prowadzi bowiem do wniosku, że skazany O. K. był badany psychiatrycznie i została wobec niego wydana opinia biegłych psychiatrów, znajdująca się na kartach 134-138 (opinia z dnia 23 grudnia 2019 r., wykonana na zlecenie Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald w Poznaniu – postanowienie z dnia 4 grudnia 2019 r. o powołaniu biegłych psychiatrów znajduje się na k. 88 akt sprawy). Opinię sporządziło dwóch biegłych psychiatrów, po jednorazowym badaniu ówczesnego podejrzanego. Z treści tej opinii, niekwestionowanej w toku postępowania, wprost wynika, że skazany działał w stanie znacznej nietrzeźwości – upojenia alkoholowego prostego (k. 136). Biegli w opinii wyjaśnili, dlaczego stwierdzają taki, a nie inny typ upojenia alkoholowego oskarżonego (k. 137), jak również dlaczego uznają, że w sprawie nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. Takie też ustalenia, zaakceptowane następnie przez Sąd Apelacyjny, poczynił na podstawie tej opinii Sąd Okręgowy (s. 4 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji). Tym samym w niniejszej sprawie został zrealizowany wymóg określenia typu upojenia alkoholowego, o którym mowa w kasacji obrońcy. W toku postępowania odwoławczego, ani w apelacji, ani na rozprawie, obrona nie domagała się przeprowadzenia nowej opinii psychiatrycznej, w tym pod kątem typu upojenia alkoholowego, ani nie wykazywała w tym względzie żadnych nowych faktów i

dowodów. Okoliczność, że skazany nadużywał alkoholu i stawał się pod jego wpływem agresywny, była bowiem znana od początku postępowania.

W świetle powyższej argumentacji należało oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego kierując się względami słuszności i jego aktualną sytuacją.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[as]